

22.11.2010

A7-0310/1

Poprawka 1

Daniel Caspary, Christofer Fjellner

w imieniu grupy politycznej PPE

Jan Zahradil, Robert Sturdy

w imieniu grupy politycznej ECR

Sprawozdanie

A7-0310/2010

Yannick Jadot

Międzynarodowa polityka handlowa w kontekście nadrzędnych potrzeb związanych ze zmianami klimatu

2010/2103 (INI)

Projekt rezolucji (art. 157 ust. 4 Regulaminu) zastępujący projekt rezolucji nielegislacyjnej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie międzynarodowej polityki handlowej w kontekście nadrzędnych potrzeb związanych ze zmianami klimatu

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdania trzech grup roboczych międzyrządowego zespołu ds. zmian klimatu (IPCC) opublikowane w 2007 r.,
- uwzględniając pakiet dotyczący zmian klimatu przyjęty przez Radę Europejską w dniu 17 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 29 i 30 października 2009 r. dotyczące negocjacji w zakresie klimatu,
- uwzględniając szczyt ONZ w sprawie klimatu, który odbył się w Kopenhadze (Dania) w dniach 7-18 grudnia 2009 r. oraz osiągnięte podczas niego porozumienie z Kopenhagi,
- uwzględniając wcześniejsze rezolucje Parlamentu w sprawie zmian klimatu, a w szczególności rezolucję z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników szczytu w Kopenhadze¹ oraz rezolucję z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie handlu i zmian klimatycznych²,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 maja 2010 r. w sprawie analizy możliwości zwiększenia celu 20-procentowej redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz oceny ryzyka ucieczki emisji (COM(2010)0265),
- uwzględniając komunikaty Komisji z dnia 19 czerwca 2010 r. w sprawie

¹ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0019.

² Dz.U. L 297 E z 20.11.2008, s.193.

zrównoważonego rozwoju biopaliw i biopłynów¹,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 listopada 2008 r. w sprawie inicjatywy na rzecz surowców – zaspokajania naszych kluczowych potrzeb w celu stymulowania wzrostu i tworzenia miejsc pracy w Europie (COM(2008)0699),
 - uwzględniając sprawozdanie sporządzone przez Światową Organizację Handlu oraz program Narodów Zjednoczonych na rzecz środowiska naturalnego „Handel a zmiany klimatu” zainicjowany dnia 26 czerwca 2008 r.,
 - uwzględniając końcowe oświadczenie szefów państw i rządów wydane po szczycie grupy G20 w Pittsburghu w dniach 24 i 25 września 2009 r.,
 - uwzględniając „Międzynarodową ocenę wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój” opublikowaną w 2008 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Rozwoju (A7–0310/2010),
- A. mając na uwadze, że temperatura na Ziemi wzrastała już w ostatnim stuleciu i będzie nadal wzrastać, że skutki gospodarcze, społeczne i ekologiczne ocieplenia klimatu przyjmują niepokojące rozmiary oraz że konieczne jest ograniczenie ocieplenia klimatu do poniżej 2°C,
- B. mając na uwadze, że porozumienie osiągnięte w grudniu 2009 r. podczas szczytu ONZ w sprawie klimatu w Kopenhadze jest niewystarczające; mając na uwadze, że Unii Europejskiej nie udało się odegrać na nim pierwszoplanowej roli,
- C. mając na uwadze, że porozumienie osiągnięte w grudniu 2009 r. podczas szczytu ONZ w sprawie klimatu w Kopenhadze jest niewystarczające i nie spełnia oczekiwań;
- D. mając na uwadze, że szczyt w Cancun daje wyjątkową okazję do merytorycznego dialogu, podczas tego szczytu powinny zostać przyjęte prawnie wiążące instrumenty i znacznie ostrzejsze procedury kontroli, a sam szczyt powinien stanowić decydujący krok ku wszechstronnemu i prawnie wiążącemu porozumieniu operacyjnemu pozwalającemu ograniczyć ocieplenie planety znacznie poniżej 2°C;
- E. mając na uwadze, że walka ze zmianami klimatu stanowi czynnik konkurencyjności oraz że europejskimi priorytetami w tej dziedzinie są oszczędność energii i energia odnawialna, które pozwolą poprawić bezpieczeństwo energetyczne Unii i mają znaczny potencjał, jeśli chodzi o rozwój przemysłowy, innowacje, rozwój regionalny i tworzenie nowych miejsc pracy,
- F. mając na uwadze, że subsydiowana energia i nieograniczony poziom emisji CO₂ w niektórych krajach stanowi przewagę konkurencyjną;

¹ Dz.U. C 160 z 19.6.2010, s.1 i 8.

- G. mając na uwadze, że w związku z tym zasady handlowe mają kluczowe znaczenie dla walki ze zmianami klimatu oraz że Unia jako pierwsza potęga handlowa na świecie może w znacznym stopniu na nie wpływać,
1. domaga się zawarcia wiążącej na szczeblu międzynarodowym umowy o ochronie klimatu i zdecydowanie popiera cel 30-procentowej redukcji emisji CO₂ w UE do 2020 r., niezależnie od negocjacji międzynarodowych i długoterminowego celu UE w zakresie ograniczenia emisji CO₂ i innych gazów cieplarnianych o co najmniej 85% do 2050 r.;
 2. podkreśla, że kraje rozwinięte muszą stanąć na czele działań zmierzających do ograniczenia emisji CO₂; uważa, że ustanowienie norm, etykietowanie i certyfikacja są instrumentami o ogromnym potencjale ograniczenia zużycia energii, przez co przeciwdziałają zmianom klimatu; uważa, że mechanizm czystego rozwoju nie zdołał sprostać potrzebom najbardziej narażonych krajów;
 3. popiera mocniejsze promowanie odnawialnych źródeł energii oraz uważa, że rządy państw członkowskich powinny realizować spójną politykę i ustalić wiążące ramy prawne, które pozwolą na przyjęcie w perspektywie długoterminowej stopniowego programu dotacji przyczyniającego się do otwarcia rynków i stworzenia minimum infrastruktury, co ma istotne znaczenie w czasach kryzysu i niepewności działalności gospodarczej;
 4. przypomina, że wspólna polityka handlowa jest instrumentem służącym realizacji celów ogólnych Unii Europejskiej i że w myśl art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wspólna polityka handlowa Unii Europejskiej prowadzona jest „zgodnie z zasadami i celami działań zewnętrznych Unii”, a w myśl art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej ma się ona przyczyniać m.in. do „trwałego rozwoju Ziemi, do solidarności i wzajemnego szacunku między narodami, do swobodnego i uczciwego handlu, do wyeliminowania ubóstwa oraz do ochrony praw człowieka, w szczególności praw dziecka, a także do ścisłego przestrzegania i rozwoju prawa międzynarodowego, w szczególności zasad Karty Narodów Zjednoczonych”;
 5. podkreśla, że polityka handlowa Unii Europejskiej – dwustronna i wielostronna – stanowi narzędzie, a nie cel sam w sobie oraz że powinna być spójna z celami dotyczącymi walki ze zmianami klimatu i poprzedzać zawarcie ambitnego porozumienia w sprawie klimatu;
 6. uważa, że zasady Światowej Organizacji Handlu należy interpretować i rozwijać w sposób wspierający zobowiązania podjęte w wielostronnych porozumieniach w sprawie środowiska naturalnego (AME); zwraca się do Komisji o działanie na rzecz wypracowania konsensusu w WTO co do nadania sekretariatom AME statusu obserwatora podczas wszystkich posiedzeń WTO dotyczących zakresu ich kompetencji i roli doradcy w procedurach rozwiązywania sporów związanych ze środowiskiem naturalnym; podkreśla, że nowe zasady WTO powinny być tworzone z myślą o wyeliminowaniu przewagi konkurencyjnej wynikającej z tanich emisji CO₂;
 7. podkreśla, powołując się na preambułę do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) i artykuł XX lit. b), d) i g) Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), że handel międzynarodowy nie może prowadzić do nadmiernej eksploatacji zasobów naturalnych i wzywa Komisję i państwa członkowskie do nasilenia

działań na rzecz stosowania zasady preferencji zbiorowych w ramach WTO, z głównym naciskiem na trwałe i przyjazne dla klimatu produkty, które nie nasuwają wątpliwości etycznych;

8. zwraca się do Komisji i państw członkowskich WTO, aby dołożyły starań, by WTO wydała opinię, w której uzna znaczenie i skutki zmiany klimatu, oraz aby zachęcały WTO do zadbania o to, by zasady WTO nie podważały światowych wysiłków mających na celu zwalczanie i ograniczanie zmiany klimatu oraz dostosowywanie się do jej skutków, lecz przeciwnie, aby je wspierały;
9. wyraża ubolewanie, że członkowie WTO nie znaleźli dotąd sposobu na włączenie traktatu WTO do systemu instytucji i przepisów ONZ w zakresie ochrony środowiska, w tym zmian klimatu, a także w zakresie sprawiedliwości społecznej i poszanowania wszystkich praw człowieka; ponownie podkreśla, że zobowiązania i cele wynikające z wielostronnych umów środowiskowych, takich jak Konwencja ramowa ONZ w sprawie zmian klimatu, a także zasady ustanowione przez inne instytucje Narodów Zjednoczonych (FAO, MOP, MOM), muszą mieć pierwszeństwo przed wąską interpretacją zasad handlowych;
10. biorąc pod uwagę, że minęło już ponad 15 lat od decyzji Konferencji Ministerialnej WTO w sprawie handlu i środowiska naturalnego przyjętej dnia 15 kwietnia 1994 r. w Marrakeszu, wzywa Komisję Europejską do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie najpóźniej do połowy 2011 r. sprawozdania, w którym oceni, w jakim stopniu Komitet ds. Handlu i Środowiska WTO osiągnął swoje cele określone w powyższej decyzji oraz zawrze swoje konkluzje na temat pozostałych potrzebnych działań, w szczególności w kontekście ogólnoswiatowego dialogu na temat ograniczania skutków zmiany klimatu i działań adaptacyjnych oraz WTO;
11. wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby w toku negocjacji WTO i w przypadku dwustronnych umów handlowych należały na to, by liberalizacja handlu, w szczególności handlu surowcami naturalnymi, nie zagrażała zrównoważonemu zarządzaniu zasobami, i by cele dotyczące ochrony klimatu i ochrony gatunków stanowiły integralną część tych umów; zwraca się w związku z tym do Komisji, aby należała na odbycie wspólnego spotkania ministrów handlu i ministrów środowiska państw WTO jeszcze przed konferencją stron (COP) ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) w Johannesburgu w 2011 r.; przypomina, że UNFCCC jest forum, na którym należy wynegocjować międzynarodowe porozumienie w sprawie przeciwdziałania zmianom klimatu;
12. uważa rozpoczęcie publicznej debaty na temat powołania Światowej Organizacji Środowiska Naturalnego za pilniejsze niż kiedykolwiek;

Wzmocnienie pozytywnego wzajemnego wpływu między handlem a ochroną klimatu

13. uznaje pozytywną rolę, jaką może odgrywać wymiana handlowa w rozpowszechnianiu towarów i usług przyczyniających się do ochrony klimatu; uważa, że ochrona klimatu i liberalizacja wymiany handlowej mogą wzajemnie się wzmacniać, ułatwiając wymianę towarów i usług związanych ze środowiskiem, lecz że najpierw konieczne jest sporządzenie wykazu tego rodzaju towarów i usług zgodnie ze ścisłymi kryteriami

środowiskowymi i we współpracy z państwami będącymi członkami WTO;

14. podkreśla znaczenie innowacji w technologiach ekologicznych i uznaje rolę, jaką może odgrywać wymiana handlowa w przekazywaniu tych technologii między poszczególnymi państwami;
15. wzywa UE do przejścia inicjatywy w określaniu głównych barier w rozpowszechnianiu w krajach rozwijających się technologii służących przeciwdziałaniu zmianom klimatu;
16. uznaje, że zachęcaniu do innowacji mogą towarzyszyć różne systemy rekompensat oraz że systemy takie nie sprzyjają w taki sam sposób przekazywaniu technologii; zastanawia się w szczególności nad wpływem prawa własności intelektualnej na rozpowszechnianie technologii przyszłości, takich jak agropaliwa drugiej generacji, baterie drugiej generacji lub technologie wodorowe; zauważa także, że w przypadku systemów praw własności intelektualnej służących do transferu technologii należy zbadać obawy związane z ich ochroną ze względu na słabość instytucji politycznych i brak praworządności; zwraca się zatem do Komisji o zbadanie ogółu systemów rekompensat za innowacje z uwzględnieniem ryzyka wyłączenia niektórych krajów oraz o uwzględnienie wyników tego badania w wytycznych dla dyplomacji działającej na rzecz ochrony klimatu;
17. jest zaniepokojony destabilizującym wpływem na światową wymianę handlową, jaki wywierają dotacje na energię z paliw kopalnych, ich wpływem na klimat i ich kosztem dla finansów publicznych; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie się grupy G20 na rzecz stopniowego wycofywania tych dotacji;
18. pragnąłby, aby Unia Europejska stała się międzynarodowym liderem w tej dziedzinie i zwraca się do Komisji o szybkie zaproponowanie kalendarza wycofywania tych dotacji w UE, biorąc pod uwagę fakt, że proces taki będzie musiał obejmować wprowadzenie środków towarzyszących o charakterze społecznym i przemysłowym;
19. opowiada się przeciwko subsydiowaniu paliw kopalnych i domaga się zwiększenia wsparcia dla przyjaznych dla środowiska, odnawialnych energii oraz inwestycji badawczo-rozwojowych w zakresie zdecentralizowanych źródeł energii, szczególnie w państwach rozwijających się; w związku z tym przypomina porozumienie grupy G20 w sprawie wycofywania dotacji na rzecz paliw kopalnych i wzywa Komisję do przedstawienia propozycji dotyczących europejskiej strategii jego wdrożenia z jasno ustalonym harmonogramem i mechanizmami wyrównawczymi, tam gdzie to stosowne;

Sprawiedliwsze ceny w handlu międzynarodowym i unikanie ucieczki emisji

20. ubolewa nad faktem, że dotując ceny energii i nie stosując ograniczeń ani limitów na emisje CO₂, niektóre kraje mogą zyskać przewagę konkurencyjną; ze względu na nieograniczone i, co za tym idzie, stosunkowo tanie emisje CO₂ kraje te nie mają bodźca do tego, by przystąpić do wielostronnych umów dotyczących zmian klimatu;
21. zauważa jednak, że negocjacje w sprawie klimatu opierają się na zasadzie „wspólnej, lecz zróżnicowanej odpowiedzialności” oraz że słabość polityki w zakresie klimatu w krajach rozwijających się można ogólnie wytłumaczyć ich niższą zdolnością finansową lub technologiczną, a nie celami związanymi z dumpingiem ekologicznym;

22. w związku z tym nalega, aby z ostrożnością podejść do europejskiej debaty na temat ucieczki emisji przemysłowych związanej z unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (EU ETS) i na temat środków zaradczych;
23. wskazuje, że zgodnie z ostatnim komunikatem Komisji na ten temat z dnia 26 maja 2010 r. (COM(2010)0265) niewiele sektorów przemysłowych jest szczególnie podatnych na ucieczkę emisji i uważa, że ich określenie wymaga dokładnej analizy sektorowej; wzywa Komisję, aby zastosowała takie podejście w niedalekiej przyszłości zamiast kilku kryteriów jakościowych, takich samych dla wszystkich sektorów przemysłowych;
24. podkreśla, że nie istnieje jedno rozwiązanie dla sektorów przemysłowych podatnych na ucieczkę emisji oraz że charakter produktu lub struktura rynku stanowią kluczowe kryteria wyboru dostępnych narzędzi (bezpłatne przyznanie uprawnień, pomoc państwa lub środki dostosowawcze na granicach);
25. uważa, że najlepszym instrumentem zagwarantowania internalizacji negatywnych środowiskowych efektów zewnętrznych w odniesieniu do CO₂ byłaby umowa wielostronna w sprawie klimatu, ale sądzi, że istnieje niebezpieczeństwo, iż taka umowa nie zostanie zawarta w najbliższej przyszłości; uważa w związku z tym, że UE powinna nadal badać możliwości – w przypadku sektorów przemysłowych faktycznie narażonych na ucieczkę emisji gazów cieplarnianych – wprowadzenia właściwych instrumentów środowiskowych uzupełniających aukcję kwot CO₂ w ramach EU ETS, a szczególnie „mechanizmu uwzględniającego koszty emisji dwutlenku węgla”, zgodnego z zasadami WTO; uważa, że taki mechanizm umożliwiłby przeciwdziałanie ryzyku przenoszenia emisji CO₂ do krajów trzecich;

Spryzanie zróżnicowaniu produktów w zależności od ich wpływu na klimat

26. uważa, że UE jako największy blok handlowy na świecie może wyznaczać światowe standardy i popiera opracowywanie i upowszechnianie systemów certyfikacji i oznakowania uwzględniających kryteria społeczne i ekologiczne; zwraca uwagę na znakomitą pracę międzynarodowych organizacji pozarządowych przy tworzeniu i promowaniu odpowiednich oznaczeń i certyfikatów i zdecydowanie popiera ich szersze wykorzystanie;
27. przypomina, że ramy WTO pozwalają na podjęcie środków kwalifikacyjnych handlu, jeżeli są one konieczne, proporcjonalne i nie dyskryminują krajów o takich samych warunkach produkcji; zauważa jednak, że potrzebne są pilne wyjaśnienia, aby środki te mogły być stosowane na podstawie kryteriów klimatycznych związanych z procesem i metodą produkcji;
28. ma jednak nadzieję, że obecny brak jasności w WTO w zakresie procesów i metod produkcji nie doprowadzi UE do przyjęcia biernej postawy, ponieważ Unia powinna wykorzystać pozostawiony margines działania;
29. podkreśla, że należy dołożyć starań, by szkodliwe dla środowiska skutki handlu znalazły swoje odzwierciedlenie w cenach, a także by przestrzegana była zasada „zanieczyszczający płaci”; apeluje, by systemy oznaczania i informowania w zakresie norm środowiskowych zostały zharmonizowane;

30. z tego względu z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie przez Unię Europejską kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do agropaliw produkowanych w Unii i importowanych; wzywa Komisję Europejską do zbadania możliwości rozszerzenia tego podejścia na biomasę i na produkty rolne; apeluje, by pod uwagę wzięto pośrednie zmiany formy użytkowania gruntów w związku z agropaliwami i oczekuje od Komisji przedstawienia wniosku w tej sprawie przed końcem 2010 r., w myśl zobowiązania podjętego przez nią wobec Parlamentu Europejskiego;
31. apeluje o opracowanie rzeczywistych, wiążących kryteriów i standardów zrównoważonego rozwoju dla produkcji biopaliw i biomasy, które uwzględnią uwalnianie do środowiska gazów cieplarnianych i małych cząstek wskutek pośrednich zmian użytkowania gruntów i całego cyklu produkcyjnego; podkreśla, że zapewnienie dostaw żywności musi być nadrzędne w stosunku do produkcji biopaliw i że należy bezzwłocznie podjąć kwestię zrównoważonego charakteru polityki i praktyk w zakresie użytkowania gruntów w ramach bardziej holistycznego podejścia;
32. uznaje, że niezwykle istotne jest, aby w międzynarodowym handlu biopaliwami obowiązywały surowe normy w zakresie zrównoważonego rozwoju, pamiętając o pozytywnym i szkodliwym wpływie tych paliw na środowisko i społeczeństwo;
33. z zadowoleniem przyjmuje osiągnięcie europejskiego porozumienia w sprawie nielegalnie pozyskiwanego drewna i oczekuje na postępy w sprawie porozumień o dobrowolnym partnerstwie;

Liberalizacja handlu nie może odbywać się kosztem ambitnej polityki w dziedzinie klimatu

34. wyraża zaniepokojenie z powodu wyrażanej przez Komisję chęci włączenia do umów handlowych liberalizacji handlu drewnem, a w szczególności zniesienia ograniczeń wywozowych, pomimo zwiększonego ryzyka wylesiania oraz negatywnego wpływu na klimat, różnorodność biologiczną, rozwój i społeczności lokalne;
35. podkreśla w szczególności konieczność zachowania spójności między celami w obszarze klimatu i różnorodności biologicznej a warunkami handlu, aby zapewnić na przykład skuteczność wysiłków koniecznych do przeciwdziałania wylesianiu;
36. uważa, że nowe międzynarodowe umowy o ochronie klimatu muszą zawierać solidne gwarancje ograniczenia szkodliwego wpływu międzynarodowego handlu drewnem na środowisko oraz powstrzymania wylesiania, którego rozmiary budzą obawy;

Pełne uwzględnienie transportu w problematyce handel-klimat

37. wyraża ubolewanie, że obecny system handlowy powoduje podział siły roboczej i produkcji na świecie oparty na bardzo wysokim udziale transportu, który nie pokrywa swoich własnych kosztów środowiskowych; chciałby, aby koszty klimatyczne transportu międzynarodowego zostały ujęte w jego cenie – przez opodatkowanie lub przez nałożenie opłat za pomocą systemu handlu uprawnieniami; wyraża zadowolenie z powodu przyszłego włączenia lotnictwa do ETS oraz oczekuje, że do 2011 r. Komisja wystąpi z podobną inicjatywą w odniesieniu do transportu morskiego, która mogłaby wejść w życie

w 2013 r., jeżeli okaże się niemożliwe wdrożenie do tego czasu mechanizmu światowego; ubolewa nad faktem, że paliwo używane w morskim transporcie towarowym nie podlega opodatkowaniu; wzywa do nałożenia podatków na tego rodzaju paliwo i produkty, w szczególności ładunki lotnicze; ponadto oczekuje, że Komisja podejmie inicjatywę zakwestionowania pomocy przyznawanej najbardziej zanieczyszczającym środkiem transportu, jak zwolnienie z opodatkowania paliwa lotniczego;

38. wzywa Komisję i państwa członkowskie do uczynienia wszystkiego, co w ich mocy w celu osiągnięcia w Międzynarodowej Organizacji Morskiej prawnie wiążącego porozumienia w sprawie ograniczenia emisji z żeglugi;
39. uważa za istotne, by międzynarodowe zobowiązania do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych miały również zastosowanie do międzynarodowego transportu lotniczego i morskiego;
40. podkreśla, że wzrost emisji CO₂ związanych z transportem i handlem międzynarodowym osłabia skuteczność strategii UE w dziedzinie zmian klimatu; uważa, że jest to poważny argument za tym, by odejść od strategii rozwoju opartej na eksporcie na rzecz strategii rozwoju wewnętrznego, którego podstawę stanowi zróżnicowana miejscowa konsumpcja i produkcja w krajach rozwijających się; przypomina, że taka strategia miałaby korzystny wpływ na zatrudnienie zarówno w UE, jak i w krajach rozwijających się;

Wzmacnianie mechanizmów zachowania spójności w podejściu do handlu i klimatu

41. aby zachować spójność polityki handlowej i klimatycznej Unii Europejskiej, wzywa do przeprowadzenia bilansu dwutlenku węgla w każdej polityce handlowej, aby polityka ta mogła zostać w razie konieczności zmieniona w celu poprawy bilansu oraz aby w przypadku bilansu negatywnego obowiązkowe było wprowadzenie środków kompensujących w formie współpracy politycznej, technologicznej i finansowej;
42. nalega, by UE wykorzystwała w dwustronnych i regionalnych umowach handlowych jako narzędzie rozwoju wieloaspektowe postanowienia dotyczące środowiska, poprzez podkreślenie potrzeby właściwego wdrożenia klauzul dotyczących środowiska i mechanizmów współpracy w celu promowania transferu technologii, wsparcia technicznego i budowania potencjału;
43. nawołuje Komisję, by regularnie wprowadzała klauzule dotyczące środowiska do umów handlowych zawieranych z krajami spoza UE, szczególną uwagę poświęcając ograniczeniu emisji CO₂ i transferowi technologii niskoemisyjnych;
44. z zadowoleniem przyjmuje włączenie problematyki zmiany klimatu do oceny wpływu umów handlowych na zrównoważony rozwój; przyjmuje jednak do wiadomości, że w niektórych przypadkach, takich jak Euro-śródziemnomorska umowa o wolnym handlu, ocena wpływu na zrównoważony rozwój wykazała, że umowa ta będzie miała negatywny wpływ na klimat, co nie zostało uwzględnione przed zawarciem umowy; uważa, że umowy handlowe nie powinny w żaden sposób podważać wielostronnych umów środowiskowych;
45. uważa, że podczas reformy systemu GSP należy wprowadzić do niego kryteria

środowiskowe;

46. uważa, że w strategiach negocjacji dotyczących polityki handlowej i środowiskowej Komisja powinna trzymać się jednolitych ram, by nie budzić u partnerów obaw dotyczących barier handlowych, a zarazem zapewnić zgodność z wiążącymi celami w zakresie przeciwdziałania zmianom klimatu;

Spójność polityki handlowej i klimatycznej UE z punktu widzenia krajów rozwijających się

47. przyznaje, że dążenie do osiągnięcia spójności w europejskiej polityce handlowej i klimatycznej może zostać wykorzystane lub postrzegane przez kraje partnerskie jako określony sposób zmniejszenia naszego importu oraz zwiększenia naszego eksportu;
48. kładzie więc nacisk na znaczenie negocjacji z tymi krajami w sprawie wszelkich środków, jakie może podjąć UE, w szczególności środków dostosowawczych na granicach, oraz na konieczność wywiązania się przez UE z jej zobowiązań dotyczących wsparcia klimatycznego dla krajów rozwijających się;
49. w związku z tym wyraża zaniepokojenie faktem, że obietnice „wczesnego” finansowania złożone przez kraje europejskie na szczycie klimatycznym w Kopenhadze pochodzą częściowo ze zobowiązań podjętych w ramach oficjalnej pomocy rozwojowej oraz są realizowane w formie pożyczek, wbrew apelom Parlamentu; wzywa Komisję, aby sporządziła sprawozdanie na temat wspomnianego finansowania pozwalające ocenić zgodność rzeczywistości z powziętymi zobowiązaniami i żądaniami Parlamentu; wzywa również do skuteczniejszej koordynacji finansowania, jeśli chodzi o jego wykorzystanie tematyczne i geograficzne;
50. jest przekonany, że środki przeciwdziałające zmianie klimatu muszą opierać się na zasadzie solidarności między krajami uprzemysłowionymi i rozwijającymi się oraz w miarę możliwości na ściślejszej współpracy z ONZ, WTO i innymi instytucjami Bretton Woods; domaga się zatem opracowania wspólnie z krajami rozwijającymi się, krajami wschodzących gospodarek i krajami uprzemysłowionymi ogólnej strategii handlu emisjami i opodatkowania energii i emisji gazów cieplarnianych, aby z jednej strony zapobiegać odpływowi przedsiębiorstw (ucieczce emisji), a z drugiej strony zapewnić środki finansowe na przeciwdziałanie zmianom klimatu, ich ograniczenie i dostosowywanie się do ich skutków;
51. podkreśla, że wzmożony transfer technologii do krajów rozwijających się, będący sposobem na zwalczanie ucieczki emisji gazów cieplarnianych, będzie stanowił główną składową systemu dotyczącego zmian klimatu obowiązującego po roku 2012; ubolewa nad faktem, że transfer technologii stanowi zaledwie niewielką część oficjalnej pomocy rozwojowej; wzywa państwa członkowskie, by udzieliły dodatkowego wsparcia technicznego i finansowego krajom rozwijającym się, aby mogły one sprostać skutkom zmian klimatu, spełnić normy dotyczące klimatu oraz wprowadzić uprzednią ocenę oddziaływania prowadzanych norm, oznaczeń i certyfikacji;
52. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Europejskiej, Radzie, Komisji, parlamentom krajowym,

sekretarzowi wykonawczemu ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz 16. konferencji stron (COP 16).

Or. en